

Arrest

nr. 224 351 van 29 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 december 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2018 geeft de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op diezelfde dag legt de gemachtigde de verzoekende partij een inreisverbod op van twee jaar.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[B.F.][...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Ronse op 11.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 11.12.2018 door de politiezone van Ronse en verklaart dat hij naar België kwam omdat zijn broer hier zou wonen en omdat hij wenst te huwen met mevrouw [M.M.A.]. Hij verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland omdat hij hier wil huwen. Betrokkene verklaart geen (minderjarige) kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Betrokkene diende een huwelijksdossier in met een Belgische onderdane. Op 07.05.2018 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Ronse na een negatief advies van het Parket van Gent op 30.04.2018. Uit het onderzoek blijkt dat de intentie van minstens één van de toekomstige echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame leefgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert oktober 2016 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds oktober 2016 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 14.04.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Ronse op 11.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds oktober 2016 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 14.04.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 11.12.2018 door de politiezone van Ronse en verklaart dat hij naar België kwam omdat zijn broer hier zou wonen en omdat hij wenst te huwen met mevrouw [M.M.A.]. Hij verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland omdat hij hier wil huwen. Betrokkene verklaart geen (minderjarige) kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Betrokkene verklaart dat de enige reden dat hij niet wenst terug te keren naar zijn herkomstland is dat hij in België wenst te huwen met zijn Belgische partner. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat betrokken in het verleden (voor oktober 2016) heen en weer reisde naar Marokko.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokken beweert sinds oktober 2016 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 14.04.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.
(...)"

De tweede bestreden beslissing betreft het inreisverbod en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B.

voornaam : F.

geboortedatum : 18.01.1982

geboorteplaats : Ijarmouas

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.12.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Ronse op 11.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds oktober 2016 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 14.04.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 14.04.2018.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 11.12.2018 door de politiezone van Ronse en verklaart dat hij naar België kwam omdat zijn broer hier zou wonen en omdat hij wenst te huwen met mevrouw M. M.-A. Hij verklaart

dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland omdat hij hier wil huwen. Betrokkene verklaart geen (minderjarige) kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Betrokkene diende een huwelijksdossier in met een Belgische onderdane. Op 07.05.2018 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Ronse na een negatief advies van het Parket van Gent op 30.04.2018. Uit het onderzoek blijkt dat de intentie van minstens één van de toekomstige echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame leefgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert oktober 2016 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op voor zover het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

De verwerende partij licht de exceptie als volgt toe:

"De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang bij de vordering op, gericht tegen het aan verzoekende partij ter kennis gebrachte beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Artikel 39/56, lid 1 Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (R.v.St nr. 69.601, 14.11.1997, TB.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van de bestreden maatregel aangezien zij op 07-01-2019 gerepatrieerd is naar Marokko. De bestreden maatregel heeft bijgevolg volledige uitvoering gekregen en is verdwenen uit het rechtsverkeer.

Zodoende kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing haar geen voordeel opleveren. Het beroep is onontvankelijk."

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure).

Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. RvS 31 maart 1994, nr. 46.816) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

In het administratief dossier bevindt zich een stuk 'verslag vertrek', waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 7 januari 2019 werd gerepatrieerd naar Casablanca, Marokko. De verzoekende partij is onder escorte vertrokken. Dit wordt ter terechtzitting bevestigd door de verwerende partij en niet betwist door de raadsman van de verzoekende partij. De eerste bestreden beslissing heeft bijgevolg volledige uitvoering gekregen en is verdwenen uit het rechtsverkeer, zodat de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij de huidige procedure, voor zover zij gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het beroep wordt verder enkel behandeld voor zover het gericht is tegen het inreisverbod.

De exceptie is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij werpt een enig middel op tegen het inreisverbod. Zij voert de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van artikel 6 van het EVRM, van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

“IV. Middelen tegen het inreisverbod

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 3 van het EVRM

*Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.
Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.*

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 6 en 8 van het EVRM, geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Marokko en gedurende 2 jaar de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen niet mag betreden.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Er is wel degelijk beroep aangetekend tegen het negatief advies van het Parket inzake de huwelijksaanvraag.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd en dienen er de nodige vraagtekens geplaatst te worden bij het onderzoek dat wel zou gevoerd zijn,....

Er wordt gesteld dat verzoeker verklaart geen kinderen te hebben, doch zijn partner heeft 4 kinderen. Hij beschouwt hen ook als zijn eigen kinderen en verklaarde dit ook voor de Familierechtbank.

Het sociaal verslag stelt tevens dat hij rust en structuur brengt in het gezin.

Verzoeker en partner tekenden ook wel degelijk beroep aan tegen het negatief advies van het Parket inzake hun huwelijksaanvraag.

Bovendien staat in het bevel gemotiveerd dat er een risico bestaat op onderduiken. Nochtans heeft verzoeker, samen met zijn partner, een huwelijksaanvraag ingediend. Hiervoor diende verzoeker zijn vast adres door te geven en dat is wel degelijk en nog steeds gekend. Hij woont immers samen met zijn partner en stiefkinderen. Ook werd hij bij zijn partner gearresteerd alvorens hem over te brengen naar het gesloten centrum.

Er bestaat geenszins een risico op onderduiken van verzoeker. Men is op de hoogte van zijn adres!

Indien verzoeker België dient te verlaten zal dit wel degelijk een contra-indicatie zijn. Hoe kan verzoeker zijn relatie met mevr. M. aantonen indien hij het land heeft moeten verlaten.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Tenslotte een schending van de hoorplicht

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1,2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad(arrest nr 184.616 in RW 202254).

Men stelt verzoeker gehoord te hebben vooraleer het ter kennisgeven van de beslissing.

Nochtans vermeldt deze beslissing niet dat er beroep werd aangetekend tegen het negatieve advies van het Parket.

Volgens de beslissing zou verzoeker verklaard hebben geen kinderen te hebben, nochtans staat hij mee in voor de verzorging van de kinderen van zijn partner. Hij beschouwt hen als zijn eigen kinderen.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaalt het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. "

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 2 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verzoeker is een rustpunt in het gezin. Dit wordt ook bevestigd door het sociaal verslag gevoegd aan het dossier op de Familierechtbank.

Bovendien wordt in het inreisverbod gemotiveerd dat er een risico bestaat op onderduiken, doch verzoeker verblijft op het adres van zijn partner. Dit is ook geweten gezien zijn huwelijksaanvraag.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 2 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

Hij heeft een gezin in België waarvan hij deel uitmaakt. Hij zorgt ook voor de kinderen van zijn partner die hem als een vaderfiguur beschouwen. Hij zorgt voor rust bij zijn partner en stabiliteit binnen het gezin.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

IV.2. Schending van art. 6 van het EVRM

Verzoeker diende samen met zijn partner een aanvraag in tot huwelijk. Deze aanvraag werd geweigerd.

Zij konden zich hiermee niet akkoord verklaren en dienden dan ook beroep in tegen deze weigering. Deze procedure kwam op zitting op de Familierechtbank te Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde en vonnis werd zeer recentelijk geveld. Hiermede kunnen verzoeker en partner absoluut niet akkoord gaan en ze hebben dan ook de intentie om hoger beroep in te dienen. Hij wenst die procedure en het resultaat ervan af te wachten. Indien hij nu dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal hij zijn rechten niet kunnen vrijwaren en niet kunnen huwen zodra er een positief vonnis wordt geveld.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk procès en de rechten van verdediging.

Het mislopen van deze procedure schendt het recht op een eerlijk procès. Hij zal zich niet kunnen verdedigen.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden. '

Dit is in casu niet gebeurd.

IV.3. Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner.

Zij hebben zich op 19.02.2018 aangeboden aan de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Ronse om in het huwelijk te treden.

Zij wonen nog steeds samen en hebben nog steeds een duurzame relatie.

Er wordt gemotiveerd:

"betrokkene diende een huwelijksdossier in met een Belgische onderdane. Op 07.05.2018 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Ronse na een negatief advies van het Parket Gent op 30.04.2018. Uit het onderzoek blijkt dat de intentie van minstens één van de toekomstige echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame leefgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Bovendien, geeft

zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. "

Verzoeker en zijn partner tekenden beroep aan tegen het negatief advies van het Parket.

Hierover wordt niets vermeld in de negatieve beslissing. Nochtans werd er beroep aangetekend tegen deze beslissing en is de zaak reeds op zitting gekomen op 27.11.2018.

Dat het geenszins een contra-indicatie betreft. Verzoeker en zijn partner hebben een duurzame relatie en dienden daarom beroep in. Dat hiermee dan ook rekening dient gehouden te worden.

Zij dienden reeds een huwelijksaanvraag in, wonen al geruime tijd samen en hebben een hechte relatie.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Ook zorgt verzoeker voor de kinderen van zijn partner. Hij is als een 2de vaderfiguur voor hen.

Hij brengt ook stabiliteit en rust in het gezin. Dit wordt ook bevestigd door het sociaal verslag (zie bijlage).

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Marokko wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen. Hij heeft een vaste verblijfplaats, samen met zijn partner. Zij hebben een duurzame en hechte relatie.

Er is geen duurzaam huwelijksleven mogelijk in zijn land van herkomst.

Hij neemt ook de zorg van de kinderen op zich.

Dat in deze omstandigheden de belangen van de kinderen ook in overweging genomen moeten worden.

Agentschap van integratie en inburgering stelt dat: "Verwerende partij moet een belangenafweging (fait balance -toets) maken tussen de belangen van de staat en het belang voor verzoeker om op het

grondgebied een gezinsleven op te bouwen. In deze afweging moet verwerende partij voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind "

Ook de Raad stelt in zijn arrest d.d.31.10.2016 nr. 177 241 dat: .. blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de 'fair-balance'-toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan zelf niet tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 900)."

Zie ook arrest d.d. 21.12.2016 nr. 179890.

Dat ook in het dossier van verzoeker een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin!

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner gerespecteerd te worden!

In afwachting van zijn beslissing en behandeling van de zaak voor de Familierechtbank dient hij wel degelijk in België te verblijven, zo niet zullen zijn rechten worden geschonden.

IV.4. Schending van het IVRK

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Zijn partner heeft 4 eigen kinderen. Hij heeft altijd ingestaan voor de opvoeding van alle kinderen en als een vaderfiguur opgetreden. Hij wenst deze nauwe band met alle kinderen dan ook te behouden! En vice-versa.

Dit blijkt ook uit het sociaal verslag dat werd gevoegd bij de procédure van de Familierechtbank. Hij brengt structuur voor het gezin.

Tevens geldt art 9 van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind:

"1. De Staten die -partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke -procédures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procédures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procédures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind. "

Hier wordt met het welzijn van de kinderen en hun belangen gespeeld, in de meest negatieve zin!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez

v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011 In dit arrest wordt het volgende vermeld: §4. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her séparation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§5. Also, an equally important conséquence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§6. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the décisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the âges in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their séparation would be permanent or temporary is in the realm of spéculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnérable, as held by the minority of the Supreme Court.

Hij beschouwt de kinderen van zijn partner als zijn eigen kinderen, des te meer gezien zijn partner geen kinderen meer kan krijgen.

Verwerende partij dient rekening te houden met de kinderen en hun vaderfiguur die verzoeker voor hen is en men faalt erin dit te doen! Integendeel zelfs!

De belangen van de kinderen dienen vooropgesteld te worden in dit dossier.

Dit is geenszins gebeurd.

Als het over kinderen gaat, dient verwerende partij op zijn minst een humaan terugkeerbeleid te hanteren.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat met dit alles rekening werd gehouden. Dit is dan ook onaanvaardbaar!"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt zeer duidelijk dat een omzetting in nationaal recht is vereist, zodat men zich niet rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. Ten overvloede blijkt dat artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag niet op absolute wijze garandeert dat het kind niet van een ouder wordt gescheiden. Het artikel voorziet niet enkel dat dit kan in een situatie waarin dit in het belang van het kind zou zijn, maar ook dat in geval van maatregelen door de staat, zoals een verwijdering, die staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen moet verstrekken over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel gericht tegen het inreisverbod dat er wel degelijk beroep werd aangetekend tegen het negatief advies van het parket inzake de huwelijksaanvraag. Er wordt volgens haar gesteld dat zij verklaart geen kinderen te hebben, maar haar partner heeft 4 kinderen. Zij beschouwt hen ook als haar eigen kinderen en verklaarde dit ook voor de familierechtbank. Het sociaal verslag stelt volgens de verzoekende partij tevens dat zij rust en structuur brengt in het gezin. Er is volgens de verzoekende partij verder geen duurzaam huwelijksleven mogelijk in haar land van herkomst. In deze omstandigheden moeten volgens haar de belangen van de kinderen ook in overweging genomen worden. Er is volgens de verzoekende partij immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Bijgevolg dient volgens haar het recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden. De verzoekende partij voert tevens de schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag aan. Zij stelt dat haar partner 4 eigen kinderen heeft. Zij heeft altijd ingestaan voor de opvoeding van alle kinderen en als een vaderfiguur opgetreden. De verzoekende partij wenst deze nauwe band met alle kinderen dan ook te behouden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM betreft, stelt de verzoekende partij dat zij samen met haar partner een aanvraag tot huwelijk indiende. Deze aanvraag werd geweigerd. Zij konden zich hiermee niet akkoord verklaren en dienden dan ook beroep in tegen deze weigering. Deze procedure kwam volgens de verzoekende partij op zitting voor de familierechtbank te Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, en het vonnis werd zeer recentelijk geveld. De verzoekende partij en haar partner kunnen absoluut niet akkoord gaan met dit vonnis en ze hebben dan ook de intentie om hoger beroep aan te tekenen. De verzoekende partij wenst die procedure en het resultaat ervan af te wachten. Indien zij nu dient terug te keren naar haar land van herkomst zal zij haar rechten niet kunnen vrijwaren en niet kunnen huwen zodra er een positief vonnis wordt geveld. Het mislopen van deze procedure schendt volgens haar het recht op een eerlijk proces. Zij zal zich volgens haar niet kunnen verdedigen.

Er bestaat volgens de verzoekende partij verder geenszins een risico op onderduiken. Men is volgens haar op de hoogte van haar adres.

Volgens de verzoekende partij moest de verwerende partij haar de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien moest volgens de verzoekende partij de verwerende partij haar vooraf gehoord te hebben vooraleer het ter kennis brengen van de beslissing. De verzoekende partij stelt dat nochtans niet werd vermeld in de bestreden beslissing dat er beroep werd aangetekend tegen het negatieve advies van het parket.

Volgens de verzoekende partij is het duidelijk dat de verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet. Uit de motivering van het inreisverbod blijkt volgens haar zeer duidelijk dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van de verzoekende partij en de actuele situatie in het land van herkomst.

Er wordt volgens de verzoekende partij verder geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor haar.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit volgende motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij motiveert omtrent artikel 8 van het EVRM: *“Betrokkene werd gehoord op 11.12.2018 door de politiezone van Ronse en verklaart dat hij naar België kwam omdat zijn broer hier zou wonen en omdat hij wenst te huwen met mevrouw M. M.-A. Hij verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland omdat hij hier wil huwen. Betrokkene verklaart geen (minderjarige) kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene diende een huwelijksdossier in met een Belgische onderdane. Op 07.05.2018 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Ronse na een negatief advies van het Parket van Gent op 30.04.2018. Uit het onderzoek blijkt dat de intentie van minstens één van de toekomstige echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame leefgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.*

Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert oktober 2016 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)”

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft nu de verzoekende partij niet beschikt over een verblijfsrecht of -machtiging in het Rijk, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het door de verzoekende partij voorgehouden gezinsleven. Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, § 89). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij enkel stelt dat geen duurzaam huwelijksleven mogelijk is in haar land van herkomst, maar dat zij dit met geen enkel concreet element aannemelijk maakt.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108).

In casu stelt de verzoekende partij dat zij beroep aangetekend heeft bij de familierechtbank tegen de beslissing tot weigering van een huwelijksvoltrekking van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Zij stelt verder dat zij van plan is beroep in te dienen tegen het vonnis van de familierechtbank dat in die procedure werd geveld.

In casu dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij niet kan ontkennen dat het voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108).

Vooreerst heeft dergelijk beroep bij de familierechtbank geen invloed op de onregelmatige verblijfssituatie van de verzoekende partij. Evenmin heeft het een schorsende werking die de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op de

weigering van een huwelijksvoltrekking, zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen, noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen. Meer nog, zij stelt dat haar beroep ondertussen behandeld is en zij van plan is hoger beroep in te dienen tegen het vonnis van de familierechtbank. Bijgevolg werd de verzoekende partij niet gehinderd in haar verdediging en is ze – indien gewenst – in persoon kunnen verschijnen op de zitting van 27 november 2018 bij de familierechtbank.

Voorts argumenteert de verzoekende partij dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen van mevrouw M.A.M. De verzoekende partij geeft aan dat zij heeft ingestaan voor de opvoeding van de kinderen en als vaderfiguur optreedt. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar het evolutieverslag, opgesteld door de vzw Amon, in de periode 18 december 2017 tot 18 mei 2018.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, *X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK)*, § 37; EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150).

Uit voormeld verslag blijkt inderdaad dat de verzoekende partij aangeduid staat als de nieuwe partner van de moeder van de kinderen, dat bij de start van de relatie het voor de kinderen een aanpassing was en dat vooral de twee oudste kinderen het moeilijk hadden om de verzoekende partij te aanvaarden. Voorts verklaart de partner van de verzoekende partij dat ze dit samen met de verzoekende partij besproken heeft, en dat ze het tempo van de kinderen gevolgd hebben. De moeder van de kinderen vervolgt dat de verzoekende partij een grote steun voor haar is. De verzoekende partij helpt haar om grenzen te stellen aan de kinderen en deze ook te behouden. Voormelde gegevens geven niet aan dat de verzoekende partij effectief een “vaderfiguur” voor de kinderen is en effectief met hen een relatie heeft opgebouwd. Dit des te meer omdat in het advies van de substituut van de procureur des Konings van 30 april 2018 aangegeven wordt dat uit het gehoor van de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij de kinderen van haar partner “*als een last beschouw[t] en hen aan hun lot overlaat (bevestigd door vaststellingen tijdens de huisbezoeken)*” en de verzoekende partij geen gemeenschappelijke activiteiten heeft met de kinderen. Dit gehoor werd uitgevoerd met een tolk Arabisch. Aan het verzoekschrift voegt de verzoekende partij geen informatie toe waaruit blijkt dat zij de zorg opneemt voor de kinderen van haar partner of activiteiten met hen uitoefent. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen van haar partner.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat haar beweerde gezinsleven het opleggen van een inreisverbod niet in de weg staat, of dat daarover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet.

Aangezien de bestreden beslissing, namelijk het inreisverbod, geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, kan de verzoekende partij de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

Met betrekking tot de schending van artikel 6 van het EVRM wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in het verzoekschrift zelf verklaart dat de zitting reeds op 27 november 2018 heeft plaatsgevonden. Deze procedure kwam volgens de verzoekende partij op zitting voor de familierechtbank te Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, en het vonnis werd recentelijk geveld. De verzoekende partij stelt dat zij en haar partner absoluut niet akkoord kunnen gaan met dit vonnis en ze hebben dan ook de intentie om hoger beroep aan te tekenen. Daarmee geeft de verzoekende partij aan dat het beroep tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand werd verworpen. De verzoekende partij wenst de beroepsprocedure en het resultaat ervan af te wachten. Vorderingen die betrekking hebben op de weigering van een huwelijksvoltrekking, zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, vallen niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen, noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar

raadsman laat vertegenwoordigen. De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 6 van het EVRM aannemelijk.

De verzoekende partij stelt dat er geen risico op onderduiken bestaat, omdat de verwerende partij haar adres kent. De Raad stelt echter vast dat het motief dat hierop betrekking heeft, een overtollig motief betreft.

Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt immers als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat aan de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat “X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Uit voornoemde bepaling blijkt dat beide wettelijke gronden zijn voor het opleggen van een inreisverbod. De verzoekende partij betwist geen enkele van deze twee gronden en zij blijven dan ook overeind. Dat er al dan niet een risico zou zijn op onderduiken doet *in casu* dan ook niet meer ter zake omdat de eventuele kennelijke onredelijkheid van dit motief op zich niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij werpt de schending op van het hoorrecht, maar verwijst hierbij enkel naar het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit punt 2.2. van dit arrest blijkt dat het beroep niet ontvankelijk is voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk. Voor zover de verzoekende partij het hoorrecht ook zou aanvoeren in het kader van het beroep tegen het inreisverbod, merkt de Raad op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen, dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens haar getroffen inreisverbod van twee jaar. *In casu* maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op 10 december 2018 wel degelijk werd gehoord. Er bevindt zich in het administratief dossier immers een stuk “*Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*” van die datum. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel.

De verzoekende partij stelt verder dat geen rekening is gehouden met haar specifieke situatie en de actuele situatie in het land van herkomst. De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk met welke andere specifieke elementen geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verder geeft zij geen enkele concrete uitleg bij de “*actuele situatie in het land van herkomst*”. Zij maakt haar loutere beweringen dan ook niet aannemelijk. Evenmin maakt zij daarom de schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft verder geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU